

1. พม่า ปัจจุบันพม่าอยู่ระหว่างการปฏิรูประบบการขนส่ง การอำนวยความสะดวกทางการค้าของประเทศ โดยได้บรรจุอยู่ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นการพัฒนาในด้านต่างๆ อาทิ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่นๆ และการส่งเสริมเปิดเสรีด้านโลจิสติกส์
2. กัมพูชา การพัฒนาด้านโลจิสติกส์ของกัมพูชาในปัจจุบันยังไม่สูงมาก เช่น ยังไม่มีการจัดตั้งหน่วยงานและคณะทำงานเพื่อดูแลด้านโลจิสติกส์อย่างจริงจัง เพื่อออกกฎนโยบายด้านโลจิสติกส์ของประเทศ รวมถึงขาดความร่วมมือของหน่วยงานเพื่อพัฒนาด้านโลจิสติกส์ที่เป็นระบบในประเทศ
3. ไทย ประเทศไทยถือเป็นประเทศที่มีความได้เปรียบด้านการขนส่งและโลจิสติกส์ เนื่องจากมีฐานที่ตั้งที่เป็นศูนย์กลางของภูมิภาค และมีความพร้อมด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของประเทศ อย่างไรก็ตาม ยังมีประเด็นที่เห็นว่าเป็นปัญหาสำคัญ อาทิ การส่งเสริมจากทางภาครัฐอย่างเป็นรูปธรรมเกี่ยวกับการพัฒนาและสร้างเครือข่ายด้านโลจิสติกส์และห่วงโซ่อุปทาน รวมถึงการส่งเสริมและเตรียมความพร้อมอย่างเป็นระบบและจริงจังแก่บุคลากรและผู้บริการด้านโลจิสติกส์ของประเทศ เป็นต้น
4. ลาว ปัจจุบันการพัฒนาด้านโลจิสติกส์ของลาวยังอยู่ในขั้นเริ่มต้น โดยยังไม่มีการจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อดูแลด้านโลจิสติกส์อย่างเป็นทางการ ทั้งนี้ อุปสรรคอื่นๆ อาทิ ขาดนโยบายที่ชัดเจนจากทางภาครัฐ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ขาดการสร้างความตระหนักรู้ของหน่วยงานต่างๆ ในประเทศ และยังขาดการปรับกฎระเบียบเพื่ออำนวยความสะดวกด้านโลจิสติกส์ของประเทศ
5. เวียดนาม ปัจจุบันเวียดนามมีมูลค่าการค้าด้านโลจิสติกส์ คิดเป็นร้อยละ 20 ของ GDP ของประเทศ แต่ยังไม่มีการจัดตั้งคณะกรรมการด้านโลจิสติกส์เพื่อดูแลของประเทศอย่างเป็นทางการ นอกจากนี้ ปัญหาในด้านอื่นๆ อาทิ ความจำกัดด้านการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน (ร้อยละ 65 เป็นการขนส่งทางบก) ขาดบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญและการจัดตั้งหน่วยงานที่ดูแลด้านโลจิสติกส์ รวมถึงยังไม่มีการจัดตั้งหน่วยงาน National Single Window (NSW) เพื่ออำนวยความสะดวกด้านการค้าในประเทศอย่างจริงจัง
6. อินโดนีเซีย แม้ประเทศอินโดนีเซียประกอบด้วยหมู่เกาะจำนวนมาก แต่ยังมีขีดความสามารถด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และการจัดการระบบโลจิสติกส์ของประเทศอย่างเป็นระบบ รวมถึงยังมีอุปสรรคในด้านอื่นๆ ที่สำคัญ อาทิ กฎระเบียบด้านศุลกากรที่มีความซับซ้อน ขาดการพัฒนาบุคลากรและผู้ให้บริการด้านโลจิสติกส์ และการอำนวยความสะดวกและพัฒนาเครือข่ายด้านโลจิสติกส์ เช่น การพัฒนาระบบให้บริการ E-commerce เพื่อลดต้นทุนและระยะเวลาดำเนินการ โดยเห็นว่านโยบายการพัฒนาโลจิสติกส์ควรเป็นความร่วมมือของทั้งภาครัฐและเอกชน และควรบรรจุอยู่ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติเพื่อพัฒนาอย่างต่อเนื่องต่อไป
7. สิงคโปร์ แม้สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาเทคโนโลยี และการอำนวยความสะดวกทางการค้า แต่เห็นว่าประเด็นความท้าทายที่ไม่ควรมองข้าม อาทิ ความจำกัดของทรัพยากรของประเทศ และการดำรงไว้ซึ่งประสิทธิภาพและความสามารถในการเป็นผู้นำด้านโลจิสติกส์ของภูมิภาคในอนาคต
8. ฟิลิปปินส์ ประเทศฟิลิปปินส์ประกอบด้วยหมู่เกาะจำนวน 7,000 เกาะ แต่การจัดการด้านโลจิสติกส์ของประเทศยังมีจำกัด โดยปัจจัยสำคัญที่ควรเร่งพัฒนา คือ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานโดยเฉพาะการขนส่งทางเรือ ซึ่งเป็นภาคการขนส่งที่สำคัญของประเทศ
9. มาเลเซีย การพัฒนาด้านโลจิสติกส์ของมาเลเซีย ยังควรต้องเร่งดำเนินการอย่างจริงจังทั้งนี้ อุปสรรคต่อการพัฒนาด้านโลจิสติกส์ของมาเลเซีย อาทิ ความจำกัดของระบบโครงสร้างพื้นฐานในประเทศการออกกฎหมายที่ยังขาดความชัดเจน ความซับซ้อนของกฎระเบียบด้านศุลกากร และการสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของทุกภาคส่วนของการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศ.